

Keld Moseholm: Grib mig

Hvordan gøres vielsestalen til en prædiken?

En håndbog for præster med overvejelse over vielsen i Folkekirken og med korte eksempler på vielsestaler udarbejdet af seks præster i Haderslev Stift i 2008-2009

Indhold:

- Indledning s. 2
- I. Veje ind i vielsestalen s.4
- II. Vielsessynopser s. 10
- III. Appendix s. 35
- IV. Kort litteraturliste s. 36

Indledning

Ved bryllupper kommer folkekirkens medlemmer lige så bredt, som de gør til begravelser. Men mens de fleste præster oplever begravelsen som en meget meningsfuld forkyndelsessituation, kan det måske knibe mere med vielsen.

Forkyndelsessituationen i forbindelse med den kirkelige vielse er dog udmærket meningsgivende. Som præst er man jo givet at arbejde ud fra et ritual med bibelske tekster og med den motiverende opgave at gøre deres betydning vedkommende og meningshorisonten klar. Ligesom man må gå ud fra, at når mennesker vælger kirken som vielsessted, ja, så efterspørges der et forkyndelsesperspektiv til lejligheden.

Med dette som udgangspunkt kan man i øvrigt iagttage, at brudepar er så mange slags. Og at bryllupper er så mange slags. Men et ganske tidstypisk billede af et brudepar er et par, som allerede er etableret i deres liv med hinanden – ofte med familie og hjem – og som ønsker i offentlighed at bekræfte deres lyst og vilje til at leve sammen med netop hinanden.

Oftest kommer parret med en forventning om, at kirken svarer til den alvor, de selv medbringer og lægger i vielsen, og at kirken kan imødekomme deres ønske om højtid ved begivenheden. For brudepar er handlingen i kirken tillige et vigtigt element af bryllupsfejringen og ønskes som et festligt fortegn.

Vielsesteologiske refleksioner og overvejelser over forkyndelsesmæssige muligheder

Når ægteskabet indgås i kirken, bliver parrets fælles liv udtrykkeligt sat ind i en kristen ramme. Til forskel fra den borgerlige vielse.

Kirkerummet og dets symboler bidrager til tydeliggørelsen af denne ramme. Ligeledes, naturligvis, de ved vielsen anvendte tekstlæsninger samt tilspørgsel og erklæring, bønner og velsignelse.

Men det er tillige en forkyndelsesmæssig opgave at trække det kristne univers frem og gøre det hørligt i dets implikationer i den aktuelle situation. Der skal forkyndes evangelium til lejligheden.

Det er velkendt, at *skabelsesteologien* allerede præger mange vielsestaler.

Genesislæsningens forkyndelse af mennesket som skabt i Guds billede, som mand og kvinde, samt velsignelsen af dem giver mulighed for fokus på livets og kærlighedens gave og opgave, herunder forskelligheden og ligeværdigheden mellem kønnene som en berigelse, dynamik og opgave.

Opmærksomheden vil imidlertid med udbytte også kunne rettes mod en inddragelse af 2. og 3. trosartikel i vielsesprædikenen. Denne inddragelse kan tage udgangspunkt i egnede bibelsteder. Ikke mindst vil de tekster, der optræder i ritualen, være oplagte. Ritualen bærer jo en teologi og leverer de ord, som ethvert brudepar forlods stiller sig ind under i valget af kirken som vielsessted.

Et tilknytningspunkt for 2. og 3. trosartikel finder vi da bl.a. i parternes løfte om at ”elske og ære indtil døden skiller” i lyset af læsningerne fra Mt. 19,4-6 og Kol. 3,12-14.

Med løftet udtrykker parret offentligt deres lyst og vilje til, at ægteskabet bliver et varigt forhold i kærlighed. Dermed gøres den indbyrdes kærlighed tillige til pligt, ligesom løftet gør ægteskabet til en samvittighedssag.

Denne betingelsesløse løfteafgivelse må dog forekomme problematisk, for så vidt løftet forholder sig til en ret beset uoverskuelig fremtid.
Ikke desto mindre både afkræves og aflægges løftet.

Forudsætningen herfor kan hentes i kærligheden og tilgivelsen som skænkede grundvilkår i Kristus, således som Kolossenser-teksten minder om.

Med tilgivelsen som såvel skænket som fordret livsvilkår er der grundlag for frimodighed og fred til det særligt nære og indbyrdes afhængige liv, som parterne binder sig til ved løftet. Og dermed er der også rygstød til både at aflægge og modtage det med ubekymret alvor og glæde.

Eller formuleret i forhold til 3. trosartikel vil ”syndernes forladelse” handle om, at når to døbte ”hellige, elskede og udvalgte” har bundet sig til hinanden, er det også i deres indbyrdes forhold tilgivelsens og kærlighedens ord og ånd, der råder. Som såvel skænket som fordret virkelighed.

Videre finder vi, at løftet om at ”elske og ære” indeholder en tilknytning til 2. trosartikel, fordi det er Jesus, der har talt det afgørende ord om kærlighed mellem mennesker: du skal elske din næste som dig selv. Budet påbyder os at elske næsten, også når vi ikke vil det, og budet peger ud over forelskelsens umiddelbare lyst til at elske hinanden. Budet er altså bestemmende for forståelsen af at ”elske og ære i medgang og modgang”. Ligesom det angiver rækkevidden af ordene: ”De to skal blive ét kød”.

Ved en kirkelig vielse skulle det gerne komme til udtryk, at ægtefæller er hinandens næste, og at den pligt, som er ethvert kristenmenneskes pligt, også er ægtefællernes i deres indbyrdes forhold.

Det vil derfor være en væsentlig opgave for vielsesprædikenen at bekræfte parret såvel i deres trang som i deres mod til at leve i den kærlighed, der rækker udover forelskelsen.

Med forankring i evangeliet om Guds fuldkomne åbenbarede kærlighed i Kristus, som omfatter mennesket på trods af vores ufuldkomne kærlighed, kan der åbnes et forkyndelsesrum, hvor alle menneskelige erfaringer om kærlighed og mangel på samme kan inddrages, udfoldes og sættes i perspektiv.

Ydermere kan det fremhæves, at det ja, som mennesker siger til hinanden for Guds ansigt, er et ja, som Gud selv vil. Eller anderledes talt: det er meningen, at Guds ja til mennesker skal genlyde i vores ja til ham og til hinanden indbyrdes. Også i ægteskabet.

Dette leder over i den betydning, det har, at velsignelsen lyses ved vielsen. Med velsignelsen tilsiges, at Gud er med sit menneske ”alle dage” – også i samlivet. Gud følger os også, når vi ”følges ad” i medgang og modgang.

At Gud ledsager os i Kristus, er det levende grundlag for troen, håbet og kærligheden. Også i parforholdet må der lyttes til ordet om Kristus til bekræftelse, styrkelse og fornyelse af livet i ”kærligheds og sandheds ånd” (3.trosartikel).

Endelig skulle det gerne i et eller andet omfang komme til udtryk, at parret ikke kun skal være til for hinanden og sig selv nok. Også som par er de medmennesker for dem, de færdes iblandt. Selvklart for deres eventuelle børn og familie, men jo også for dem, de ellers måtte være i kontakt med.

Annette Sloth

Carsten Nørgaard

Birgith Vestergaard Thomsen

Lars Seeberg

Bjarne Christensen

Maria S. Frederiksen

I. Veje ind til vielsestalen

Indexet nedenfor indeholder adskillige forslag til forløb af en vielsestale.

Det er bygget ”hierarkisk” op fra venstre mod højre. I kolonnen til højre er der henvist til nummeret på den vielsesynopse, der findes i afsnit II på side 10.

Med fordel kan læseren gøre opslag fra nærværende oversigt ind i samlingen af vielsestaler, der er gengivet med hovedpunkter i afsnit II.

Gammel Testamente		
	Gen. 1 + 2 – (Skabelsen - forskel)	56, 11, 14
	Gen. 1: (Videre-skabelse)	19
	Gen. 6: (Regnbuen = symbol på den brogede verden.)	2
	Gen. 32, 23-33 – (Jakobskampen)	53
	Gen 24 (Rebekka svarede: »ja, jeg vil«)	25
	2. Mos. 20, 4 (Billedforbud)	4
	Ordspr. 10,22 (Herrens velsignelse gør rig; slid og slæb lægger intet til..)	27
	Ordspr. 18 (Fandt man sig en hustru..)	26
	Præd. 3,11 (Alt har han skabt til rette tid..)	28
	Højsangen 8,6ff (For kærligheden er stærk som døden..”Læg mig som en seglring”)	29 - 49
Ny Testamente	Matt. 5 (I er verdens lys..)	8
	Matt. 6, 25: (Vær ikke bekymrede)	7 - 35
	Matt. 7, 24-25: (Enhver, der hører disse ord og handler efter dem...	32
	Matt. 20,1-16 (Lignelsen om arbejderne i vingården)	16
	Matt. 25, 14-30 (De betroede talenter)	15
	Mark. 3, 1-6 (Manden med den visne hånd)	59

	Mark. 4, 3-9 (Sæde- manden)	60
	Mark. 4, 35-41 (Stormen på søen)	12
	Mark. 6, 30-44 (Bespisningen af 5000)	61
	Luk. 10, 25-37. (Den barmhjertige samaritaner)	62
	Luk. 12, 22- 31 (Ikke bekymre sig)	35 - 63
	Luk. 12,49 (Ild er jeg kommen for at kaste på jorden..)	29
	Luk. 15, 11-32 (Lignelsen om den fortabte søn)	16
	Luk. 17, 3-4 (Om at tilgive)	64
	Johs. 2: (Brylluppet i Kana)	1 - 20 - 33 - 34 - 49
	Johs. 3,16 ("Således elskede..")	2 - 22
	Johs. 8, 12 (Jeg er verdens lys)	8
	1. Kor. 4,7: (Hvad har du, som du ikke har fået givet?)	8
	1. Kor. 13: Kærlighedens Højsang	4 - 9 - 41 - 50
	2. Kor. 1, 18 (I ham er der kun sagt ja)	2 - 48
	Fil. 2, 1-2, ("have det samme sind")	5
	Fil. 4,4 (Glæd jer altid i Herren...)	1 - 7 - 30
	Kol 3,12: (Ifør jer... se også "vielseslæsningerne")	3 - 4 - 8 - 39 - 44
	1. Johs. 4, 16 (Gud er kærlighed)	3
	1. Johs. 4, 18 (Frygt findes ikke i kærligheden..)	31
	1. Petersbrev 4, 8 (Kærlighed skjuler)	4
Ritualet:	"Vil du have...som din ægtemand/ -hustru"	39
	De to bryllupslys	10
	Vielseslæsningerne (Gen 1/Mt 19/Kol 3)	6 - 19 - 21 - 39- 44 - 56

	Håndslaget (jvf. en handel)	52
	”Elske og ære indtil døden skiller jer”	2 - 3
	Velsignelsen	21 - 43 - 55
	Guds løfte om følgeskab ved dåben	6 - 8
Kirkeåret/årstider:	Jul	18
	Fastelavn (masker)	55
	Påske	3 - 46
	Pinse	10 - 23
	Sommer	9
Salmer, sange og musik:	192, Hil dig, Frelser	3
	292, Kærligheds og sandheds Ånd	10
	290, I al sin glans	10
	700, Jeg ved en blomst	44
	703, Det er så yndigt”	2 - 24
	704, Jert hus skal I bygge	32
	706, I blev skabt	5 - 8 - 10 - 45
	”Hvad er det, min Marie”	36 - 37 - 40
	Du kom med alt det der var dig..	46
	Amazing grace (“I once was lost, but now I’m found”)	47
	Me and Bobby McGee	41
	”Livstræet” af Erik Lindbjerg (Den Grønne Spejdersangbog 1993 nr. 290)	17
	Only love – Life was new	54
Litteratur:		
Eventyr	Den blå rose	38
	”Den standhaftige Tinsoldat” af H.C. Andersen	29
	”Snedronningen” af H.C. Andersen	53

	"Hvad fatter gør" af H.C. Andersen (jf. 1. Pet. 4, 8: Kærligheden skjuler mange synder)	4 - 31
	"Tornerose" af Brd. Grimm	13
	Pige i bjerg, der stadig spinder guld (f. eks. i Knud Hansen: Opmærksomhed)	2
Legender:	"Den frigivne slave Bark" (se Appendix, s. 36)	42
	Kristoforus – om at bære...	36 - 37
	Nornerne, som spinder livstråde (Gud binder)	35
Digte:	"Mit hjertes indvandrer" (Benny Andersen: "Denne kommen og gåen")	5
	"Træd varsomt" (Benny Andersen: "Denne kommen og gåen")	1
Anden litteratur, citater m.m.		
	Knud Hansen essay: "Ikke blive, men være lykkelige"	7
	Harry Potter: "HP and the deathly hallows", side 121	8
	Luther	32
	Peder Palladius: Visitatsbog (Anis, p. 108/109)	10
	A. de Saint-Exupéry: "Den lille prins"	6 - 39 - 40
	"Kongen og blomsterpigen" (s.63 i "Fortællinger om Gud og hvermand" af Jacob Rönnow)	17
	Ludvig Holstein: "Fyldt med blomster blusser": Hele jorden drømmer om et dyb af lykke, som den ej kan nå...	9
	Shakespeare: Købmanden i Venedig (sød musik)	26

	Syndfloden over Norderney (Karen Blixen: "En vielse")	27
	"Ungdom" – beskrevet i Aristoteles retorik	28
Parret – omstændigheder, livssituationer, typer, m.m	Vielse 2. gang	54
	Unge	28
	Par, der glæder sig til festen/fejringen af parforholdet	1
	Det modne par	28
	Voksne," stærke" mennesker.	5
	Par, der har forandret sig meget	58
	Par med meget fælles aktivitet eller med kun lidt fælles tid	6
	Par, der er meget forskellige	5 - 45
	Par med forsk. kulturbaggrund (her jødisk - kristen)	43
	Overraskelsesbryllup	57
	Par, der havde stået meget ondt igennem/stadigvæk er i det svære	53 - 13
	Par, der bygger/har bygget hus sammen	50
Fælles interesser:	Sejlads (jf. Matt. 14,22-33; Mk. 6, 45 ff)	51
	Loppemarkeder	52
	Fodbold/håndbold	31
Temaer og fænomener:		
	Kærlighed	3 - 4 - 9 - 14 - 22 - 29 - 31 - 33 -38 - 41 - 42 - 44 - 45 - 46 -47 - 49 - 50 - 52 - 55 - 57
	Frihed:	41 - 42

	Helligånd	10 - 23 - 30
	Næstekærlighed	32
	Respekt og omsorg	7 - 10 - 25
	At sige ”ja”	2 - 48
	Lykke og nåde	26 - 30 - 33 - 35
	At risikere	2
	Ægteskabet som skabelon til udfyldning	21 - 27
	Ungdom	28
Ordsprog:	”Kærlighed gør blind”/ kærlighed gør seende	4 - 38 - 39 - 55
	”Min bedre halvdel” (jf. Platons skabelsesmyte og Gen. 2)	56

II. vielsessynopsis

Bemærk, at vielsessynopsens nummer står for oven.

1.

- Benny Andersens digt ”Træd varsomt” (”Denne kommen og gåen”) fokuserer på glæden og forundringen, som vækkes gennem en erfaring af kærlighed mellem to, der virkelig passer sammen. Dog farligt at røbe sin glæde for andre! Måske er den utidssvarende? Eller upassende? Der kunne stilles ledende spørgsmål til ens drikkevaner...!
- Men i kirken hører vi, at glæden og kærligheden *aldrig* er *utidssvarende!* Her er det *aldrig upassende*, men netop *passende* at fejre kærligheden og glæden. Sammen med andre.
- Ved ”Brylluppet i Kana” røber Jesus, hvilke forunderlige og glædelige ting, der kan ske, når han selv er med til festen! Vand bliver til vin. Og festen går ikke i stå.
- På Hans ord, der selv er kærlighed, er vores kærlighed og vort liv med hinanden ikke det rene vand – men vin! Hvis det, der holder os i gang, skulle slippe op, eller mismod ”vander” alting ud, må vi stole på, at Gud selv **vil** glæden og kærligheden. I Kristus viser Han, at kærligheden er det virkelige og sande liv, og giver os grund til at tro, at Han vil forvandle og forny den for os.... Så glæd jer ! – og glæd hinanden! Og dem I færdes blandt.

2.

- Løftet er for omfattende set fra en kontraktssynsvinkel. I en kontrakt sættes betingelser. Men kærlighed er i sit væsen betingelsesløs.
- Eventyr om pigen, der lokkes ind i et bjerg for at spinde så meget guld, hun ønsker, inden hun skal giftes. Får aldrig nok, men bliver gammel og forpasser sin livs- og kærligheds-mulighed. Eventyret dømmer trangen til at gardere sig. Til kun at ville ha’ livet og kærligheden *på betingelser*.
- Evangeliet nøjes ikke med at dømme. Vor Herre åbner bjerget og standser vort spind ved at kalde os ud af os selv og sætte os midt i livet og kærligheden med ordet om, at det er hans gave. Ikke et emne for helgardering og betingelser! En gave at tage imod med ”Ja”-tak og glæde.
- Gud selv garderer sig ikke. Men elskede verden således, at han gav sin Søn. Så kan vi have livet i hans navn og hans Ja til os at stole på ...også i det liv, hvor to (yndigt) følges ad, fordi de af hjertet har lovet at elske og ære.

Variation til ovenstående tale:

- Regnbuen efter syndfloden har mange farver. Er broget. Et tegn på, at Guds kærlighed kan holde til den brogede verden. Guds kærlighed er fuldkommen. Vi er kun mennesker. Så det bliver kun ufuldkommet med os. Men med Guds ord i ryggen kan der med tro, håb og kærlighed siges ”Ja” af hjertet – betingelsesløst – til at dele det herlige, brogede liv med hinanden, i medgang og modgang.

3.

- Indvendinger mod ritualer: man forpligter sig for uforbeholdent! I det mindste bør tidsbegrænsning indføjes: "Elske og ære" i f.eks. tre år - så ser vi! Men kærlighed forstår sig ikke på begrænsning. Hjertet siger: "Jeg er din for evigt". Ritualer sætter dog en grænse: til døden skiller, men ikke for at komme halvhjertethed i møde.
- Gud selv er i forståelse med en kærlighed, der vil varighed og ikke anerkender begrænsninger. Med sin død og opstandelse sprængte Kristus dødens grænse, fordi Gud ikke vil, at mennesket skal skilles fra Ham ved synd og død. Gud og menneske hører sammen i kærlighed, og det er meningen, at mennesker også skal høre sammen.
- Vi er omfattet af Guds fuldkomne kærlighed i Kristus: det fuldkomne bånd. Iført den tør vi love, hvad hjertet uden begrænsning ønsker: "elske og ære". Alt imens vi tilsiges at begynde frit i samhørighed på ny, når egenkærlighed har skilt os fra hinanden. Tilgiv, bær over.. "som Herren tilgav jer..". Det ord må I holde jer til, alt imens I holder jer til hinanden. Alle dage.

4.

- "Kærlighed gør blind"! Men kan også se, hvad ingen andre kan se. Dette "blik for", som også gør "blind for" er ofte en lykkelig rent menneskeligt. Kristeligt er det en velsignelse.
- H.C. Andersens "Hva' fatter gør" viser menneskelig kærlighedslykke. Belønningen med guld udtrykker, at parret er rige: fatter véd sig elsket, og konen ser *ingen* fejl, men kun sin KÆRE mand. En gave at være i et forhold, hvor uforbeholden kærlighed er virksom. I medgang og modgang.
- Med Kristus er der givet os et forhold til Gud, hvor uforbeholden kærlighed er virksom fra hans side. Ikke blot en gave, men en nåde. Vore fejltrin *er* set; men Guds kærlighed er stor nok til at omfatte mennesket, der har dem. På en måde er den blind: "Kærlighed skjuler mange synder" (1. Pt. 4,8). Som døbte må vi stole på, at vi er set som "hellige, elskede og udvalgte". Velsignede af Gud på trods af vor synd.
- Dette velsignede forhold at være menneske i må parret have som grundlag for deres forhold. Så de lader sig bekræfte og opmuntre i deres uforbeholdne hjerte og blik for hinanden! Og husker, hvorledes kærlighed skjuler de fejl, den formentlig får øje på. Den bærer over, er mild, osv. "Som Herren tilgav jer..".

Variation: Du må ikke lave dig noget (gude-)billede. 2. mos 20,4. Kan fortolkes: elsk det menneske, du *ser*, og ikke et drømmebillede. Den ene part skal jo ikke tilfredsstille sine krav til livet ved at presse den anden part ind i en rolle eller gøre den anden til sit redskab

5.

- "Hvis da kærlig opmuntring (betyder noget), hvis Åndens fællesskab, hvis... medfølelse, hvis godhed betyder noget, så ...ha' det samme sind,... den samme kærlighed med én sjæl

og ét sind”. Ny oversættelse. I den gamle opfordres der til: ”alle at være enige” i stedet for ”ha’ det samme sind”. (Fil. 2,1-2)

- Ny oversættelse bedst, for ægte fællesskab handler ikke om at være enige. Men om at have det samme kærlighedens sind i forholdet til hinanden. Forskellene i sind, køn, krop, kulturel baggrund, osv. kan da være og blive akkurat det, der gør et forhold spændende og berigende.
- Benny Andersens digt: ” Mit hjertes indvandrer” (”Denne kommen og gåen”):” Jeg mødte dig som en fremmed, men fandt ud af, at du kendte mig bedre end mig selv... Min livsfordobler, ...”. Til belysning af forskellenes dynamik og frugtbarhed.
- Mennesker vil ofte være deres egne herrer og vil også gerne gøre sig til herrer over hinanden. Men det er jo Vor Herre, der er Herre! ”Han, som giver grundlaget for, at I kan leve med hinanden som selvstændige personer, der ikke har andre herrer over sig end Ham, Vor Herre, som hver dag giver jer hinanden at tage vare på ”med samme kærlighed med én sjæl og ét sind”. ”

6.

- ”Den lille prins”. Ræven siger, at det er tiden, du bruger på ”din rose”, der gør den betydningsfuld. Og ræven beder om at blive gjort tam, bl.a. gennem faste tidspunkter for at mødes. At gøre tam er at knytte bånd. ”Verden” slet og ret, kommer derved til syne som ”de sammenknyttede to’s verden.” Vidunderligt. Men man har for evigt forpligtelse over for det, man gør tamt.
- Parret har fået den vidunderlige gave og opgave at leve i en betydningsfuld fælles verden, som bliver til gennem hjertebånd, knyttet i den tid, de bruger på hinanden.
- Gud selv bruger tid på at vise, at mennesket er betydningsfuldt. Han blev et menneske i tiden, da han kom til verden i Jesus Kristus, i hvem han knyttede sig til mennesker med fuldkommenhedens bånd. – Han knytter fortsat i ord og ånd. På en særlig måde på det tidspunkt, hvor dåben finder sted.
- ”Således velsignede ved at Gud grundlæggende har knyttet sig til jer ”alle dage”, har I fået den bedste verden at høre vidunderligt sammen i. Alt imens I (fortsat) knytter bånd indbyrdes ved at bruge tiden godt på hinanden. ”

7.

- Knud Hansen har en tale, hvor han overvejer, hvorfor man i lykønskninger ofte siger: ”Måtte I/du blive lykkelige”. Man skulle dog hellere ønske: ”Måtte I være lykkelige”.
- ”I skal ikke leve i fremtiden og forestillingen om, at I bliver lykkelige engang, når dette og hint er opnået/undgået. På Vor Herres ord skal I derimod glæde jer hver dag og glæde jer over hver dag, I har sammen (Glæd jer altid i Herren, Fil 4,4). Ja, I skal *ville* glæden, som jo ikke er det samme som brede smil og lystig stemning! Men en tillid til, at Gud står bag jer med sin glæde og kærlighed i medgang og modgang – alle dage”.

8.

- I "Harry Potter and the deathly hallows" fortælles om et bryllup (s. 121), hvor bruden er usædvanlig smuk fra naturens hånd. "Klædt godt på" af den. Hun vælger en brudekjole, i hvilken hun *ikke* brillerer endnu mere selv. Kjolen (magisk) gør derimod noget særligt ved alle i hendes nærhed, så det er dem, der forskønnes..
- Om at bruge sine evner, kærlighedens gave, evangeliets gave og lys, så det bliver til glæde for andre. "I har fundet hinanden og den store kærlighed. Og Kristi kærlighed har fundet jer i dåben og i hans ord... Så I er "klædt godt på" til livet. Først og sidst af Ham, der er verdens lys og ikke beholder det for sig selv, men deler med mennesker. I dåben er I gjort "hellige, elskede og udvalgte" og har fået meget givet. Lys op i hinandens liv og for dem, I færdes iblandt".
- Suppl. / variation: "Hvad har du, som du ikke har fået givet?" (1.Kor. 4.7) – Ikke et kritisk spørgsmål med en løftet pegefinger. Men en anledning til taknemmelighed og glæde.

9.

- "Hele jorden drømmer om et dyb af lykke, som den ej kan nå." (Ludvig Holstein: "Fyldt med blomster blusser") Der er noget, vi aldrig kan nå helt eller få magten over. En større virkelighed....
- Således kærligheden! Vi kan kun tage imod og håbe på den. Tro, håb og kærlighed er tre sider af samme sag. For såvel hjertebånd mellem Gud og menneske som mellem mennesker indbyrdes hører troens og håbets verden til. "I håbet blev vi frelst". Skulle kærligheden da synes langt borte, må vi tro og håbe på dens virkelighed! Både os mennesker i mellem – og Gud og menneske imellem. Mens vi bærer over, tilgiver, osv.. Således, som vi af ordet om Kristus lærer, han gør mod os.
- Billedet af det "større" må vi aldrig miste. Livet kan bære, på trods af det "vi ej kan nå". "Måtte I to blive båret af jeres indbyrdes kærlighed, og af Guds, som bærer grundlæggende. Deri bevare troen og håbet og aldrig tabe kærligheden af syne".

10.

Nedenstående to "sektioner" er brugt i forskellige taler

- *Pinsebryllup*: parret (og vi alle) er givet at leve i "kærligheds og sandheds ånd". Pinsen er jo Åndens højtid, Guds hellige Ånd, som knytter sig til ordet om Kristus og virker i verden og vore hjerter.
- Og virker jo mere, desto bedre. Derfor beder vi i en bryllupssalme om, at Gud selv må "lægge sit sind i vort".
- Vi synger også "I al sin glans". Solen, der stråler, handler ikke kun om den astronomiske sol og dens dejlige skin. For det handler om livslyset selv. Guds nådes lys. Velsignelsens lys over menneskers tilværelse. "I det lys må I leve som ægtefolk. Og oplades ved. Til tro, livsmod, kærlighed, evne for tilgivelse, håb. Alle dage."
- *Peder Palladius*: "En visitatsbog" (Anis 2003) har et festligt stykke (s. 109) om en mand, som gør nar af præstens ord om, at ægtefolk er ét kød. Dét øl, manden nu hælder i sin hals,

kommer jo ikke i konens hals, så det er lyv med, at de to er ét kød! Palladius læser ham teksten: han skal tage drikken med hjem, så konen også kan slukke tørsten. Således er man ét kød: ved at have omsorg for og dele med hinanden.

- *De to bryllupslys.* Palladius siger om dem (s. 108), at det ene er tegn på, at de to ægtefolks hjerter skal brænde i en stadig tro på Kristus, fælles om tro og dåb. Det andet lys betyder, at brudens og brudgommens hjerter skal brænde sammen i en ægteskabs tro (fælles om hus, bord og seng) indtil deres dødsdag. Og tillige tegn på den tro, tillid og gode omgangsform, der skal være med naboen (s. 111).

11.

Skabelse

- Udgangspunkt i parrets forskellighed. Ved samtalen har de fortalt om deres ligheder og forskelle. Dette udfoldes, så forskellene belyses som et vilkår og ikke noget, der skal eller kan rettes op på.
- Gud skabte manden og kvinden i deres forskellighed, som to poler, der netop i deres forskellighed tiltrækker hinanden.
- Den kærlighed, der spænder over deres forskellighed i forhold til hinanden, skal de glæde sig over og værne om. Det var sådan Gud ville det, da han skabte mand og kvinde.

12.

At sige ”Ja” til den anden, ”ja” til livet og ”ja” til udfordringer osv.

- At sige ja til ægteskabet er som at sige ja til en sejltur, man kender ikke vejrforholdene, man ved ikke, hvordan det vil gå.
- Guds velsignelse er et ja til at ville være med på turen, uanset hvordan deres kærlighed til hinanden har det. Hans kærlighed hører aldrig op.
- Jesus er med om bord og stilner stormen på Genesaret søen. (Mark 4, 35-41)
De kan lægge deres liv i Guds hænder. Vi må lægge ægteskabets stormvejr i Guds hænder.

13.

At leve sammen i kærlighed

- At leve sammen – det kan være svært, eks. eventyret om Tornerose. Prinsen må overvinde tjørnehækken for at nå prinsessen. Kærligheden kæmper, hvor fornuften giver op.
- Et personligt afsnit om at kæmpe for kærligheden. (Eks. da de fik barn eller da de skulle indrette hus)
- At høre fortællingerne om Jesu uforbeholdne kærlighed er at høre om Guds kærlighed til hvert menneske, også der hvor vores fornuft hører op og vores kærlighed siger stop.

14.

Kærligheden som en gave

- Fra Gud får vi to gaver: kærlighed og velsignelse.
- Kærligheden kendes fra forholdet mellem mand og kvinde, sådan som parret allerede kender det fra deres samliv. Kærligheden mellem dem har ikke altid været, men er givet til dem som en gave.
- Velsignelse er at få at vide, at menneskers samliv er sat ind under Guds nåde og tilgivelse. Det er at være set af Gud.

15.

Udgangspunkt i deres forskellighed

- Fortæller om de betroede talenter. Matt. 25,14-30. De har hver især fået forskellige talenter. De skal bare bruge løs af talenterne, og fejler deres indsats, er tilgivelsen en nødvendig nåde.
- Kærlighed er også at kunne tilgive, når vi ikke lever op til hinandens forventninger.

16.

Kærlighed går ikke efter fortjeneste

- Lignelsen om "Arbejderne i vingården" Matt. 20, 1-16 eller "Den fortabte søn" Luk. 15,11-32. Arbejderne og den fortabte søn fik ikke efter fortjeneste.
- I Guds rige får vi ikke efter fortjeneste, men efter kærlighed.
- Sådan er det også i ægteskabet, der må vi give af kærlighed og ikke efter fortjeneste.

17.

Livstræet (Sangen synges evt.)

- Fortællingen "Kongen og blomsterpigen" om prinsen, der bliver forelsket i den fattige pige med blomsterne.
- For at tale sandt om kærlighed skal vi se med hjertet.
- At se med hjertet er at opdage, at vi sidder i livstræet. Dvs. at vi er en del af Guds skabelse, og med det for øje bliver det vigtigste at se Guds vilje til, at vi skal se med hjertet.

18.

Jesu fødsel

- Jesu fødsel i den mørke stald. Han er lys i mørket. Vi tænder lys i den mørke tid.

- Som Jesus kom til verden, hvor vi mindst ventede det, kan kærligheden vise sig, hvor vi mindst venter det.
- Jesus er der med lys og varme, når det er småt med lys og varme i vores liv. Når vi tror at kærligheds-lyset er brændt ned, kan Jesus tænde lys rundt omkring os, så vi i skæret heraf kan se med kærlige øjne på den, som er blevet min.

19.

Brug af vielseslæsningerne

- Ægtefællerne opfordres i det første stykke (fra Gen.) til at opgive barnets binding til forældrene og binde sig til ægtefællen i det nye bånd!
- Jesus i den anden tekst (forbudet mod at lade sig skille) understreger, hvor meget der står på spil i relationen mellem de to ægtefæller.
- Forholdet-to-mennesker-imellem folder Paulus ud med sine ord: vise udholdenhed og bære over med hinanden, når der er brug for det.
- Skabelsesberetningen handler ikke kun om naturens tilblivelse, men også om menneskets. Hvad skal der til for at *forme* et menneskeliv? Det skal et langt og intenst forhold til et andet menneske, hvad ægteskabet tjener til. Skabelsesberetningen beretter om hele verdens livsgrundlag – ægteskabet udgør en væsentlig del af to menneskers livsgrundlag.
- Livet håndteres ikke ved et snuptag. Det kræver dage og år i medgang og i modgang for at det smukt kan lykkes.
- I dag fejrer vi begyndelsen, at I giver jer i kast med denne opgave! Dertil får I Guds gode skub (eller velsignelse)

20.

Jesus er med til brylluppet i Kana (Johs. 2,1-11)

- Teksten er nu gledet ud som fast læsning ved vielsen, vel fordi den handlede mere om festen, om underet og om Jesus end om manden og kvinden, der skulle giftes med hinanden.
- Vi må kunne »læse« ud af Jesu tilstedeværelse ved festen, at Jesus synes, at brylluppet er anledning nok til at forvandle vand til vin.
- Lad være med at ærgre dig over, at du ikke kender manden og kvinden, der blev gift ved brylluppet i Kana. For det er faktisk en fordel, at du ikke kender dem. Så kan du sætte dig selv i deres sted.
- Tilstedeværelsen viser, at Vor Herre ikke er en asketisk person, som afviser glæde og kropslighed. Jesus værdsætter livet, hvad vi også får anledning til ved et bryllup: Vi værdsætter livet, som vi har fået.

21.

Ægteskabet som historisk vel gennemprøvet skabelon

- I et ægteskab er de to henvist til hinanden (→ Derfor forlade .. og binde sig til sin hustru og blive ét kød). Det smukke og det besværlige ved det hele. Det er dejligt at være sammen, når der er harmoni, men det er brydsomt og krævende, når der er uenigheder og problemer.
- Der kan sagtens prædikes, at den slags problemer og modgang skal man se at komme over, men de to kan *kun selv* gøre det. Ægtefællerne afgør, hvordan det går i længden ved deres råstyrke og udholdenhed og stejthed.
- Når I går ud herfra til det liv, som I skal dele med hinanden, så kan I lade jer inspirere af to ting: De mange bibelske opfordringer til stå og være sammen i et *fællesskab* med hinanden (→ 3. indledningslæsestykke) og dernæst af selve (ægteskabs)ordningen i dens historisk set vel prøvede form. Ægteskabet har vi ikke fundet på ud af den blå luft. Det er der jo i forvejen; vi skal jo bare tage skabelonen op – og fylde den ud på vores måde! Men at fylde den ud er også nødvendigt.
- Gud som Skaber, frelser og fornyer står bag ægteskabet som sådan. Det ligger der i de tre små læsestykker, som indgår i vielsesritualet.

22.

Guds kærlighed over for menneskers kærlighed (Johs. 3,17)

- I bliver forkyndt at være ægtefolk, jf. ritualet. .. både for de mennesker, der sidder nede i kirken her og for Gud! Når I siger: »ja« til hinanden, så stifter I med det »ja-ord« ægteskabet mellem jer, – så det følgelig kan bekendtgøres.
- Ægteskabet har naturligvis med »kærlighed« at gøre. Og hvad kærligheden angår – udvides perspektivet herinde i rummet til Guds kærlighed; dvs. den utrættelige kærlighed, den kærlighed, der helt og holdent er fokuseret på den anden. Dén ser du realiseret ét bestemt sted: Da Gud giver sin egen Søn hen i Døden – i kærlighed til mennesket. »Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at frelse verden ved ham! (Johs 3,17). Et forbillede, der presser os til at gå længere – end vi i grunden synes, at vi vil og kan. Og en kærlighed, der tillige er understøttende over for os.
- Vi skal give os lejlighed til at høre, at Gud er utrættelig – udholdende og hengiven over for os. Ham og dén hengivenhed får I i ryggen ved en vielse i kirken.

23.

Samværet set i forhold til pinse / Helligåndens komme

- I morgen er det pinse.
- Pinsesalmerne – Grundtvigs fortæller dels om Helligåndens komme (ildtunger, blæsevejr..) dels om solen, der stråler i al sin glans, om nattergale i fredskoven (bækken, der risler, osv.).

Gr. lader Helligånden bevæge sig langt ud i verden og ind i forårets farver og billeder. Godt at tænke på ved et bryllup. Pinsens ånd – Helligånden – er opfindsom og opmuntrende. Den står sammen med Gud som hans »kærligheds og sandheds ånd«. Ånden kan ikke lukkes inde i bøger eller i historie. Den er som livet inde i livet og åndedrættet. Den kan være overalt – og give os nye chancer og muligheder, hvis vi synes, at mulighederne ebber ud.

- Pinse er festen for ånd og for liv – for det helt grundlæggende liv – og det er netop dér, vi ønsker at bevæge os hen, når mand og kvinde skal bekræfte over for Gud og mennesker, at de vil stå sammen i det liv, der ligger foran dem.

24.

»Det er så yndigt at følges ad..«

- Et nært fællesskab med et andet menneske er væsentligt for alle mennesker. Nok en af grundene til, at vi også til slut i denne vielse skal synge: »Det er så yndigt at følges ad«. For en første betragtning er det mærkeligt, at den salme også ønskes sunget ved en vielse af unge mennesker, som har livet foran sig – og som *ikke* ser tilbage på livet, som det sker i »Det er så yndigt at følges ad!«. Grunden er vel: *Sådan* – som salmen får det udtrykt – ønsker vi, at det må blive: Når vi ser på vort liv med den anden, så ønsker vi, at vi må se tilbage på hele vort liv og sige: »Det var godt at følges ad« – både i modgang og i medgang. Salmen bliver således en bøn til Gud.

25.

Rebekka og Abrahams træl ved brønden (1. Mosebog 24,10-15)

- En, der vil give kamelerne vand, vil også være god mod Isak. Ægteskabet som et sted, hvor man skal sørge for at vande kamelerne ind imellem. At have omsorg for hinanden – måske ved omsorgen for noget tredje.
- ”Lad os kalde på pigen og spørge hende selv!”. Og de kaldte på Rebekka og spurgte hende: ”Vil du drage med denne mand?” Hun svarede: ”Ja, jeg vil!” (1. Mosebog 24, 57-58)

26.

”Fandt man en hustru...” (Ordsprogenes bog 18, 21-24)

- Et ordsprog, der falder mellem ordsprog om modsætninger (mellem rig og fattig, hovmod og ydmyghed) – ægteskabet forliger og forener mennesker.
- ”Fandt man en hustru, fandt man lykken og modtog **nåde** fra Gud” – sådan er det i de store øjeblikke i livet. Til daglig er det den tyske oversættelse: ”man modtog **noget godt**” – lykken som et ufortjent gode.
- Kærlighedens sprog som et sprog, der forliger og harmoniserer eksemplificeret med Lorenzos tale til Jessica om ”den søde musik” i Shakespeares ”Købmanden i Venedig” (femte akt, første scene).

27.**”Herrens velsignelse gør rig, slid og slæb lægger intet til.” (Ordsprogenes bog 10,22)**

- Ægteskabet er Guds ordning og velsignelse – også selv om ægteskabet også er noget, vi finder på. Slid og slæb gør det ikke- Det er i søvne, Gud giver Adam alt godt, bl.a. Eva.
- Fra Karen Blixens novelle ”Syndfloden over Norderney” (Syv fantastiske fortællinger): kardinalens tale om, at han ikke ville kunne have fundet på ægteskabet. Det er rigtigt; vi ville ikke kunne have fundet på, at noget skal være det samme, at to (med kardinalens ord) kan høre sammen ud over døden i evigheden.
- Det er den samme tanke, der ligger i spørgsmålet: Vil du elske og ære? En kærlighed, som er mere end forelskelsen. Kærligheden som en praktisk ting (hjælp f.eks. med.....)

28.**”Alt har han skabt smukt til rette tid...”. Prædikeren 3,11**

- Et ord, der passer på at blive gift til rette tid. Det kan være som 70 årige. Men det er alligevel især de unge år, som er den rette tid. Fordi man ikke har så mange erfaringer og særheder endnu.
- ”Unge mennesker er fulde af forhåbninger”, skriver Aristoteles (i Retorikken 1389a). ”Og de er krævende. Også foranderlige i deres ønsker... Og bedst af alt: de er godlidende, fordi de ikke har oplevet så meget ondskab, og tillidsfulde, fordi de ikke er blevet bedraget så ofte”.
- Den rette tid: det er for os nutiden. At glæde sig over dagen i dag. Benny Andersen skriver derom i digtet ”Sorrige og glæde”.

29.**”Ild er jeg kommen for at kaste på jorden....” Lukas 12**

- Det er selvfølgelig kærlighedens ild. (Ild kan også være katastrofens eller dommens ild.) Gud Herren, som er kærlighed, er en fortærende ild. Kærligheden er en ild: den krævende, store prøve i livet. En opgave, ja, men først og fremmest: en gave: Kærligheden er stærk som døden, dens lue er Herrens lue, mange vande kan ikke skylle den bort (Højsangen 8).
- Kærligheden er arneflammen (Grundtvig). Også en anden digter har tænkt på Højsangen. Det er H.C. Andersen i eventyret *Den standhaftige tinsoldat*. Et romantisk eventyr, også lidt hjerteskerende, fordi de først får hinanden til allersidst. Det ender lykkeligt til sidst. Tanken er rigtig. Fordi kærlighed er en livslang historie. Kærlighed er noget, der bygges op igennem hele livet. Det er kærligheden, man skal iklæde sig til sidst: (”Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden).

30.**”Glæd jer i Herren, lad alle mennesker mærke, I har et mildt sind.” Filipperbrevet 4,4**

- Til slut i ritualet beder vi om nåde, lykke og velsignelse for brudeparret. Det er, hvad vi kan bede Gud om. Men man kan ikke sige til Gud: Gør mig glad.
- Glæden er vores svar. Glæd jer: en opfordring, ikke en kommando til den anden. Glæde kan f.eks komme til udtryk i mildhed. Det græske ord, som vi oversætter med mild, kan også oversættes med: mådeholden, beskeden, sagtomdig.
- Selvom glæden er vores svar, kommer den også til os udefra. Den er Helligåndens gave. Åndens frugt sammen med kærlighed, tålmodighed, venlighed, trofasthed, selvbeherskelse.

31.**”Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed...” 1. Johs. 4,18**

- Den fuldendte kærlighed er hos Gud, siger Johannes. Med den menneskelige kærlighed er det lidt anderledes. Den er fuld af ureglementerede taklinger, siger Dan Turell i et digt. Og der er ingen dommer til at dømme frispark.
- Man skal kunne gå ind i en takling, også i ægteskabet. Og undgå den hårde takling – det er vel det, som er kunsten. Jeres tale skal være ja, ja som i dag. Og engang imellem et lille nej. H.C. Andersen har skrevet et eventyr om et ægteskab, hvor det hele var næsten ja og amen: *Hvad fatter gør, er altid det rigtige*. Er det altid det rigtige eller det forkerte (Johs. V. Jensens jyske mod-eventyr), fatter gør? Sandheden er vel et sted imellem disse yderpunkter. Det er ikke godt, hvis den anden altid siger: Det franskbrød, du dér har prøvet at bage, kunne godt være bedre. Det skal man først sige efter nr. 20 af det samme kedelige franskbrød.
- Kærlighed kommer jo lidt efter lidt. I små stykker. Ligesom lag på lag af tøj (“Ifør jer...”)

32.**”Derfor enhver, som hører disse ord og handler efter dem...” Matt. 7, 24-25**

- Det er slutningen af Jesu Bjergprædiken. ”Disse ord” er Jesu radikalisering af loven. Hvad har de med ægteskabet at gøre? Svar: Jesu ord er en vejledning i måden, hvorpå man skal stille krav til den anden og til sig selv. Det skærpede krav skærper opmærksomheden for, at vi også har brug for overbærenhed, tilgivelse.
- ”Den som handler efter dem, bygger sit hus på klippegrund”. Kan jävnføres med salmen: Jert hus skal I bygge på ordets klippegrund, nr. 704. Eller måske bedre med Luthers tanke, at ægteskabet er verdsligt, og alligevel er ægteskabet for troen helligt: det er indsat af Gud, og det har Guds ord (og Jesu ord) for sig. Bjergprædiken som en konkretisering af helliggørelse; ægteskabet ikke kun som forkærlighedens og genkærlighedens sted (“Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så?” Matt. 5,46) men også som næstekærlighedens sted.

33.

Brylluppet i Kana – seks stenkar store mængder god vin

- Noget om ødselhed – Jesu ødselhed i undere og omsorg og Guds ødselhed i verden /vort liv.
- Kærlighed er ødselhed – gælder både Guds kærlighed og vores.
- Som Gud overøser os med sin ødselhed, sådan skal I leve i ødselhed / i tryghed og glæde.

34.

Variant til Brylluppet i Kana – om det pinlige i at løbe tør for vin til den store fest for kærligheden

- Fortællingen fra Kana efterfølges af en lille historie om et fattigt bryllupsgilde, som derfor skulle være sammenskuds-gilde. Alle hældte deres medbragte vin i store kander – men da der blev skænket, var det bare vand...
- Mennesket kan ikke leve livet på nas, når det er kærlighed og glæde, det gælder. Hver skal bidrage ubetinget med alt, hvad vi har. Sådan som Gud har bidraget til verden og menneskers liv med kærligheden (sådan som Kristi undere og liv-død-opstandelse har vist os..)

35.

Som himlens fugle og markens liljer – en pointe i Jesu forkyndelse: I skal ikke bekymre jer

- I den nordiske mytologi sidder nornerne under livstræet Ygdrasil og spinder livs-tråde – nogle stærke, andre svage, nogle med knuder, andre med sløjfer. I dag giver vi nornerne en hånd med: vi binder en stor, flot sløjfe af to livstråde – bundet med fantasi, glæde, mod og med kærlighed som den røde tråd...
- Nornernes livstråde er et gammelt billede på livets sælsomme forviklinger. Evangeliet er virkelighed: Gud har med Kristus bundet en sløjfe på menneskets liv – med kærlighed som den røde tråd.
- Med Davidssalmerne tror vi, at vores liv er underlagt Gud / vi kan ikke altid styre vort eget liv i detaljer. Vi må tro, at Gud har styr på vores livs-tråd og at evangeliet bekræfter os i, at Gud binder sløjfer af to tråde med kærligheden som den røde tråd..

36.

Kristoforus-legenden genfortalt

- Noget om styrke og om at bære livets byrder. Om at bære hinanden på hænder og fødder – eller ha' hinanden på nakken
- Noget om at tjene Vorherre – igennem faste, ensomhed eller bøn (duer ikke) – eller i omsorgens tjeneste! Lykken /livets mening ligger i at bære hinanden igennem livets strømme.
- Paulus: ”Bær hinandens byrder, derved opfylder I Kristi lov.”

37.

Variant til Kristoforus-legenden – ved ønske om at synge Grundtvigs ”Hvad er det, min Marie”

- Om at bære i alle ordets betydninger – ”at vi vil bære hinanden, som vi er” samt ”at vi vil være hinanden, som vi er”

38.

Eventyret om ”Den blå rose”

- Prinsessen af Kina betinger sig, at bejlere skal bringe hende en blå rose. Mange kunstige forsøg forevises. Hoffet begejstres, men prinsessen afviser. Til sidst træder en ung mand frem og rækker hende en hvid rose, mens han ser hende dybt i øjnene. Hoffet forarges; men prinsessen accepterer. ”Ham vil jeg giftes med! – Han har bragt mig den blå rose, jeg ønskede mig – måske er det bare hoffet, som er farveblinde!!”
- Sådan er det med kærligheden – den tvinger bejleren til at forsøge med det, han har: kærligheden. Og heldigvis er kærligheden farveblind. Her kan brygges meget om fordele ved at ”kærlighed gør blind”
- Over for Gud står vi alle som bejleren, der vil vinde Guds kærlighed. Vi har kun vores tro at komme med – men heldigvis er Gud farveblind i sin kærlighed til os...

39.

Saint-Exupery: ”Den Lille Prins” – om rosen..

- Paulus’ ord: ”Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede – en inderlig barmhjertighed, godhed..”
De to, som i dag træder frem i kirken, er Guds udvalgte, helligede og elskede – udvalgt til Livets gave, helliget i dåben, elsket i evangeliet.

- Vi er også hinandens udvalgte, ikke bare en ”blind date” – hinandens helligede i kærligheden – hinandens elskede i udholdenheden.
Den Lille Prins lærer os at ”kun med hjertet ser man rigtigt, Det væsentlige er usynligt for øjet!” Kærligheden ser det væsentlige. Vi blir ikke spurgt: ”Kan du lide det, du ser?” – men: ”Vil du elske og ære hende?”
- Sådan som Gud i sin kærlighed har os som udvalgte, helligede og elskede, sådan skal I også være for hinanden..

40.

Variant til ”Den lille Prins” og rosen – ved ønske om at synge Grundtvigs ”Hvad er det, min Marie”

- Prinsens visdom – vi er hinandens udvalgte, helligede, elskede – som vil bære og være hinanden, som vi er...
- Sådan som også Gud vil bære og være os, som vi er, sådan skal I også gøre.

41.

Til gamle 68’ere

- Om Janis Joplins vise:”Me and Bobby McGee” med pointen:”Freedom’s just another word for nothing left to loose..”
Hvornår er et menneske frit? Hvornår blir vi bundet /forpligtet på andre /hinanden? Hvornår har vi noget at miste? Når vi har lagt afstand til al materialisme, så har vi stadig kærligheden tilbage..
- Citater fra 1. Kor.13 – og fra evangeliet med Jesu ord om, at ”I skal elske hinanden”
- Gud har bundet sig til os i kærligheden. I Inkarnationen og i Kristi kærlighed har Gud bundet sig til os – og bundet os til sig!! Sådan som Gud har bundet sig i kærlighed – sådan skal I også gøre!

42.

Variant om frihed gennem forpligtelse

- Saint-Exupery’s fortælling om den frigivne slave Bark (side 36).
Eller Kaj Munks bemærkning om sin far: ”Han rettede sin kraftige runde ryg og følte, at han var kommen i frihed, den bedste af alle, den frihed, der hedder ansvar!” (Foråret så sagte kommer).
- Mennesket bliver først egentligt frit igennem bundetheden til et andet menneske.
Kærligheden er det stærkeste bånd.

- Gud har bundet sig til os i kærligheden. I Inkarnationen og i Kristi kærlighed har Gud bundet sig til os - og bundet os til sig!! Sådan som Gud har bundet sig i kærlighed – sådan skal I også gøre!

43.

Til en kirkelig velsignelse af et kristent-jødisk par

- Lidt om den jødiske vagabond Aron, som besøgte landets præstegårde og lyste den Aronitiske velsignelse over os på hebraisk.
- Om velsignelsens historie – om velsignelse i menneskers hverdags-liv. Om velsignelsen i dåben og troen.
- Eftersom Gud lader os leve i /under velsignelsen – sådan skal I vælge at leve med hinanden i velsignelsen..

44.

- **Salme nr. 700. Tale til par, som arbejdede i tøjbranchen**
- **Indledning: Den danske salmebogs salme 700 ”Jeg ved en blomst”, da parrets historie begyndte med en rose.**
- **Begge var i tøjbranchen: jvf. ordene fra Kol. 3,14 ff. ”Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden”....**
Tøj kan man selv bestemme, om man vil tage på og af. Sådan er det ikke med kærlighed. Eller med tro og håb for den sags skyld. De har så at sige fået ”trukket kærligheden til hinanden ned over hovedet”, men har alligevel noget at skulle have sagt. De siger nemlig ja til hinanden. Vil du? ”Vil du have den anden, som hos dig står” – vil du – dvs. vil du sætte alt, hvad der står i din magt ind på at være der for det menneske, som giver dig sit ja, og dermed siger ja til at dele alle sit livs dage her på jorden.
- **Slutning:** Må de finde styrke og glæde ved at være *iklædt* deres fælles kærlighed. Og må Herren hjælpe dem med at pleje og værne om den favre og fine blomst, som Han har ladet vokse frem imellem dem.

45.

- **Tale over salmebogens nr. 706 – om forskellighed og kærligheden som rummelig**
Salme 706: ”I blev skabt som mand og kvinde”.
- **Indledning:** Vi har lige sunget salme nr. 706. Den salme, har de valgt, skulle synges i dag, hvor de kommer ind i kirken for at lade sig forene i ægteskab og for at takke Gud. Takke Gud for den gave, han rakte dem for x antal år siden i form af deres kærlighed til hinanden.
- **”Ja tak har I begge sagt”...**Dengang sagde de ja-tak. Og det har de på sin vis gjort hver dag lige siden. Eksempler nævnes på noget af alt det, der binder parret sammen (= det ”ja”, der

er imellem dem). Kodeordet her er ”sammen”. Kærligheden forener og binder sammen. Kærligheden gør, at man gerne vil være i nærheden af hinanden og gøre tingene sammen. Kærligheden gør to til ét.

- **Kærligheden gør ikke to til én**

Det er det, der nogle gange kan gøre det svært at være to. Der er flere hensyn, følelser og ønsker at tage hensyn til – nogle af deres egne eksempler antydes. Vi bliver irriterede, bekymrede, sure, osv. -> kærligheden er ikke bare én følelse, den rummer mange følelser.

- **Forskellen er en nåde**

Det giver dynamik, energi, gør, at man kan ”låne” af hinanden (bære hinandens byrder), supplere hinanden. Kan udfoldes.

De har fået hver deres krop og hver deres sind. De er ikke én eller ens. Men deres kærlighed til børnene og hinanden gør dem til ét.

- **Det er lige til at blive taknemmelig af**

Der findes ikke noget bedre sted at gå hen med sin taknemmelighed og alle kærlighedens andre følelser end i kirken, hvor der i mere end én forstand er højt til loftet. Kirkebygningen er et symbol på Guds kærligheds rummelighed. Guds kærlighed til os mennesker kan rumme alle vore håb, drømme, gode intentioner og mere eller mindre vellykkede forsøg på at få tingene til at lykkes. Guds kærlighed til os mennesker kan rumme os, bære over med os – og bære os, når vi ikke kan bære os selv eller hinanden.

46.

Højskolesangbogens nr. 453 ”Du kom med alt det der var dig” (her brugt til en mand og en kvinde).

- **Indledning**

Sætningen ”sprængte hver en spærret vej”. Deres kærlighed sprængte sig vej. Personligt afsnit.

- **I dag – ved vielsen**

Vielsen rummer en bøn og et løfte. En bøn til Gud om at hjælpe dem med at holde deres indbyrdes kærlighed i live. Løfte fra Gud om, at Han vil være med dem alle deres ægteskabs dage – både i medgang og i modgang. I medgang på de glædesfyldte dage, hvor der er tid til? – parrets egne eksempler nævnes. Men også de dage, hvor den ene eller den anden er urimelig eller uden overskud, dage med hverdagens mange rutiner, arbejde eller hvor nogle af livets prøvelser fylder det meste og truer med at sluge al energi, humør og troen på fremtiden.

- **Forår er, at livet vender tilbage.**

Livets kraft sprænger kuldens og den hårde jords spærrede vej. Op af den frosne jord spirer forårets og påskens budbringere i form af små gule erantis og hvide vintergækker.

- **Påske er budskabet om, at Guds dybe og betingelsesløse kærlighed til os mennesker sprænger hver en spærret vej.**

Enhver livets og kærlighedens vej, der er spærret af hårde og sårende ord, af smertende tavshed og kulde, og af at vi mennesker ofte elsker os selv alt for meget eller alt for lidt – alle de spærrede veje sprænger Guds kærlighed til os mennesker. Jesus Kristus sprænger hver en spærret vej og bringer tilgivelse og nyt liv med sig. Påske er, at kærligheden,

tilgivelsen og livet får det sidste ord.

- **Afsluttende bøn**

”Lad os takke Gud for, at Han bragte forårets livskraft og påskens kærlighedskraft ind i jeres liv”.

47.

Tale over ”Amazing grace” – om at være fortabt og blive fundet.

Tekst: Luk. 15, 1-7 (Lignelsen om det mistede får)

- **Indledning**

I dag er de kommet her for at bede om Guds velsignelse over deres ægteskab og for at fejre – dvs. takke og feste med familie og venner for at kærligheden har fundet dem. Takke og feste for at de er blevet fundet af hinandens kærlighed. For vi siger godt nok, at vi søger og finder kærligheden. Men spørgsmålet er, om det ikke er kærligheden, der finder os?

- **Kærligheden mellem os mennesker**

God pointe i ordene fra ”Amazing grace”: ”I once was lost but now I’m found” – hvilket betyder: ”Jeg var engang fortabt (her kan parrets egne eksempler antydes – det kan være uro, ensomhed, osv.) Nu er jeg fundet. Af kærligheden. Af den anden. Jeg er blevet set sådan som jeg er – med mine gode såvel som mine dårlige sider. Et andet menneske vil dele alle sit livs dage med mig. Alle dage – også de dage, der er fyldt med? Jeg er blevet fundet af et menneske, som gør at jeg pludselig finder og ser nye sider ved mig selv. Jeg er blevet fundet af et menneske, så jeg både føler mig suppleret og fuldendt”. Parrets forskelligheder kan evt. trækkes frem.

- **Kristendommen er budskabet om, at Gud kom til os, at Gud finder os.**

Gud finder os, når vi farer forvildede rundt, dvs. når vi er ”lost”. Ved at leve ud af Guds forunderlige og vidunderlige nåde og ved at leve under Hans velsignelse (kan uddybes) er vi ”found”. Og ved at være fundet – set og elsket som vi er – da sættes vi i stand til at elske hinanden.

48.

2. Kor. 1,18 ff. Om at sige ”ja”

Indledning: Teksten læses → ”alle Guds løfter har fået deres ja i ham”.

Ordene handler om at sige ja.

- **Personligt afsnit:** Eksempler på, at der allerede findes et stærkt – om end udtalt – ja imellem dem.
- **Ja til at elske og ære**
Hvad betyder det at elske? At ære? I medgang? I modgang? Eksempler gives.
- **Sige ja i kirken**
De kunne ikke have valgt et bedre sted! For kirken, Guds hus, er bygget for at rumme et stort og rungende ja. Det ja, som Gud sagde til mennesker i sin søn Jesus Kristus. Jf. den måde, Jesus mødte andre mennesker på, nemlig med et utvetydigt ja! Eksempler gives.

- **At Gud kun siger Ja til os, betyder omvendt ikke, at Han aldrig siger nej.**
At sige ja indbefatter samtidig at der bliver sagt nej. At sige Ja betyder, at det ligefrem kan være ukærligt ikke en gang imellem at sige nej! I deres tilfælde: nej til uærlighed, magtspil, kolde skuldre, sololøb, osv.
- **Guds ja rummer også et nej**
Ikke til os – men til det ved os, der nogle gange er nøjeregnende, utålmodigt, misundeligt, spydigt – eller hvad det nu kan være. Gud ser det. Han ved, det er der – men Han ”miskender” det. Det får ikke lov at skille ham og os fra hinanden. Det er Guds ”miskundhed”.
- **Gud har skrevet et kærligt ja på os**
Hen over ansigtet, bag hvilket forstanden bor og hen over brystet, bag hvilket hjertet og følelserne bor. Guds store ja mødte de første gang ved dåben.
- **Må Guds store Ja hvile over det ja, de nu vil give hinanden!**

49.

Tale om ringen som symbol

- **Afsæt i Højsangen 8, 6 ff., som læses i begyndelsen af talen.**
”Læg mig som en segrling ved dit hjerte, som en segrling om din arm”. Det samme kan siges med ordene ”Indtil døden jer skiller jer ad”, som jo stammer fra det løfte, parret vil give hinanden.
- **Ringens symbol. En ring er rund.** Den har ingen begyndelse eller slutning. Den symboliserer derfor bestandighed, varighed og ubrydelighed. Ringen er et uendeligheds-symbol eller uendeligheds-bånd. En ring er et lille, fingertykt bånd med en umådelig stor betydning.
- **Der er en ring mellem dem. De er allerede bundet til hinanden** -> personlige eksempler nævnes.
- **De vil give hinanden et synligt tegn på jeres ja til hinanden.**
Det synlige tegn er to vielsesringe. Kærlighedens bånd er imellem dem. Apostlen Paulus taler også om kærligheden som et bånd. ”Fuldkommenhedens bånd” kalder han den. Kærligheden til et andet menneske er det, der gør det hele ”noget ved”. Parrets egne tanker om dette tema bruges i omskrevet form. Det er den kærlighed, som de er kommet for at takke Gud for i dag.
- **Men der er jo også dage, hvor det kan være svært at holde fast ved billedet af den menneskelige kærlighed som ”fuldkommenhedens bånd”.** Dage, hvor kærlighedens bånd flosser i kanten. Hvor ringene ser matte og tyndslidte ud. Hvor ”lidenskab er grum”, som det hed i Højsangen. Eksempler kan nævnes.
- **Guds velsignelse**
Guds løfte til dem om, at han altid vil være hos dem med sin styrke og sit kærlige nærvær. Jesus Kristus er ”fuldkommenhedens bånd” imellem dem. Og at Gud i sin Søn, Jesus Kristus, vil bære over med dem og tilgive dem, når deres kærlighedsbånd får flossede kanter

af at blive brugt. Det er de ord, det løfte, som de kan tage med sig herfra i dag: Gud vil hjælpe dem med at bevare kærlighedens ring og tilgivelsens gyldne bånd imellem dem.

- **Kort genfortælling af en amerikansk folke-sang**
"Bind et gult bånd om det gamle egetræ". Sangen handler om tilgivelse. Kærligheden og tilgivelsen er fuldkommenhedens "gule" bånd.
- **Afsluttende bøn:** "Må Herren velsigne jeres ægteskab. Må Herren hjælpe jer med altid at kunne bære tilgivelsens gyldne bånd på jeres hænder. Må Han bistå jer med dagligt at lægge kærligheden til hinanden som en seglring ved jeres hjerter. Amen".

50.

1. Kor. 13: Tale til par, der byggede hus

Indledning: 1. Kor. 13: "Tro, håb og kærlighed" læses.

- **Ved at bygge hus sammen.** Selvom det ikke er dem, der i bogstaveligste forstand lægger murstenene til huset oven på hinanden, så er de to jo i det hele taget ved at bygge noget op sammen. Det har de på sin vis været længe. I gennem de sidste x år har de bygget et forhold op. Og for x år siden – da de fik deres søn/datter – begyndte de også at bygge en familie op sammen.
- **Om sten**
Hus bygget af sten.
Andre "sten": øjsten (uddybes), kastesten (uddybes) og endelig byggesten, såsom "inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, tålmodighed" -> troens, håbets og kærlighedens byggesten.
- **Parret fik tre sten**
(Pyntesten købt i en blomsterbutik).
En rød, en grøn og en blå sten.
Den blå farve betyder tro.
Den grønne farve betyder håb.
Den røde farve betyder kærlighed.
De tre farver uddybes.
Byggesten, som man kan bygge et godt liv og et godt ægteskab op af.
- **Jf. den bestemte sten, døbefonten, de blev holdt ind over, da de blev tilsagt Guds kærlighed**
Døbefonten – dåben og dens løfteord – er et fundament. Et fundament er en grund-sten. Guds løfte om at være hos dem i deres ægteskab er den grundsten, som de kan bygge deres ægteskab på.

51.

Vandringen på søen (Matt. 14, 22-33) Tale til par med interesse for sejlsads

- **Indledning:** Skibe i kirkerne, kirken som skibet. Livet som en sejlsad.
Troen = kaste sig ud på de 70.000 favne.
Ægteskabet som en "sikker havn"!? Ja og nej – Gud er vores sikre havn.
- **Bølgerne kan gå højt.**
Engang imellem tager båden vand ind, og den truer med at kænre. Og så skal der øses vand

eller søsættes redningsbåde. Sådan kan ægteskabet være, sådan kan livet være.

- **Kirken og Guds velsignelse**

Derfor er der også god mening i, at man både i hverdagen og ved en stor og skelsættende begivenhed som en vielse går ind i kirkens hus og beder om Guds velsignelse.

- I dag beder parret Gud om at være med på deres livs sejlads og sætte kursen sådan, at de kan styre skibet. I kirkens skib vedkender vi os, at verden udenfor ikke altid byder på gode sejlf forhold. Derfor vil vi sammen med parret bede om Guds velsignelse over deres ægteskab.
- For ligesom disciplen Peter fik en hjælpende hånd, da han begyndte at synke, kan vi få det, når vi begynder at tvivle, sejle for meget hid og did, eller hvis vi gribes af angst for bølgerne. Det er det, kirken er til for, og det er det, vi kommer for at høre, hver gang vi er her. Det gælder ikke mindst, når vi betror vort liv i et andet menneskes hånd, som de gør det nu.

52.

Tempelrensningen (Matt. 21, 12-17) Tale til par med loppemarkeder som fælles interesse. Håndslaget ved vielsen. Håndslag ved en handel. Gøre et godt fund.

- **Noget gammelt:** På samme måde med ægteskabet og kærligheden: Her siger to mennesker ja til at elske, rumme, acceptere og respektere hinanden – med den livs-bagage, hver især bærer med sig. Med den fortid, den historie og det tidligere liv, som har været og stadigvæk er.
Noget nyt: ægteskabet er også en ny epoke, fremtiden sammen.
- Lighedspunkter – men også afgørende forskel: På et loppemarked handles der. Føres nøje regnskab. Noget for noget. Jf. Tempelrensningen: Kærlighed og købmandskab kan ikke sammen. Går der for meget bogholderi i et ægteskab, så der føres nøje regnskab med, hvem der har gjort eller ikke gjort hvad, dør kærligheden.
- Kærlighed – ja livet – er at være i bundløs gæld.
Guds kærlighed til os mennesker er gratis og er ikke til at handle med. Hans kærlighed er ødsel og eftergivende. Sådan bør vores kærlighed også være.
- **Talen slutter med:** præstens hånd over deres håndslag – Jf. hånden fra dåben – som et tegn på, at Guds velsignende hånd skal omslutte deres kærlighed og ægteskab.
Herefter bøn, som sammenfatter talen.

53.

Tale til par, som havde stået meget ondt igennem / som stadig var midt i det svære. Tekster: Gen. 32. Jakobs kampen og eventyret ”Snedronningen”.

- **Indledning:** Korte genfortællinger af ”Jakobs kampen” og ”Snedronningen”.
- **Den kirkelige velsignelse er forbøn for deres liv sammen.**
En forbøn for at Gud vil hjælpe dem i deres samliv. En forbøn for, at de må bevare

kærlighedens styrke og mod, så de nægter at give op, men kæmper lige til den lyse morgen ved deres livs ”vadesteder”.

- **Mange gode såvel som hårde/mørke oplevelser og perioder sætter sine spor i os mennesker.**

Jakob haltede, da han gik fra kampen ved vadestedet. Kay var ”voksen og dog et barn”, da Gerda fandt ham igen. Også Gerda var blevet en anden af oplevelserne før og under den lange og farefulde rejse. Men de brugte ikke livet på at længes efter alt det, der engang var på en bestemt måde. Modgangen og forandringerne knyttede dem tættere sammen. De genfandt hinanden.

- **”Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig”**

At modtage Guds velsignelse betyder ikke, at de ikke kan ryge ud kampe, der varer til den lyse morgen. Nej, Guds velsignelse er på en og samme tid et løfte og en bøn om Hans kærlige nærvær og omsorg for dem – sammen. Guds velsignelse er tilsagnet om, at Han ser dem og er hos dem i deres ægteskab. Guds velsignelse indgyder dem forhåbentlig modet til at finde hinanden igen og igen.

- **Afsluttende bøn**

”Kære X og Y, Herren velsigne jeres ægteskab. Herren styrke jer med sin nådige hjælp, så I ikke giver op, men bliver ved med at leve, elske og kæmpe – side om side. Herren give jer modet til at leve med den gave og opgave det er at finde hinanden – hver dag”. Amen.

54.

Til par, som har været gift før: Tale om ny begyndelse.

Kort genfortælling af 2. Skabelsesberetning: mand og kvinde er ”livshjælpere” for hinanden

- **Oprindelig var de ét, men de forvildede sig væk fra Gud og hinanden.**

Bildte sig ind, at de kunne klare sig alene – uden Gud og hinanden. Nu bliver de – ved kærlighedens under – igen til ét. Brylluppet og kærligheden lader mand og kvinde gøre en ny begyndelse. Som i Begyndelsen.

- **Det med en ny begyndelse – kender de alt til.**

Kærlighed gør alting nyt. Ny-forelsket. Senere -> et helt nyt liv. Omkvædet fra sangen ”Only love”: ”Life was new”. Kærlighed fornyer livet. Kærligheden gør, at man ser alting med andre eller med ”nye øjne”. De nye øjne – kærlighedens øjne – både ser og ser ikke. Kærlighed gør blind. Kærlighed gør seende. Eksempler nævnes. Kærligheden gør, at vi ser alting i et helt nyt lys. Vi føler os ”som født på ny”.

- **Det kalder på taknemmelighed, glæde og ydmyghed.**

Og hvor skal vi små mennesker gå hen med de følelser, som vi ikke kan rumme: I Kirken er der højt til loftet. Her kan vore følelser rummes, her bliver vi mødt. Af livs-fornyende ord.

- **Gud Herren gjorde en ny begyndelse med os – sine elskede skabninger.**

Det er det, hele ”Det nye Testamente” handler om. At Gud kom til verden i skikkelse af et lille ny-født barn, alle historierne om Jesus – om den måde han mødte mennesker på, om det han gjorde og sagde. Hans død på et kors – som et symbol på, at der blev slået et stort ”kryds” henover vore fejl og mangler, dårlige tanker og sårende ord. Hans opstandelse som den nye begyndelse, det nye – evige – liv. Alt sammen er det et udtryk for Guds nye

begyndelse med os. Alt sammen er det udtryk for kærlighedens og tilgivelsens nye liv. Og det er de livs-fornyende ord, de to i dag bliver mødt med og favnet af – sammen.

55.

Tale om masker brugt til fastelavn.

- **Talen indledes med:** ”Kan du gætte, hvem jeg er, for jeg har taget maske på” -> Det sjove ved at lege, man er en anden. De masker, vi voksne tager på: Eksempler nævnes.
- **Johannes Møllehave citat:** ”Det er jo langt fra altid, at vi viser vores virkelige sande ansigt. Tit bærer vi masker, og føler det som en anstrengelse at være sammen, fordi vi ikke tør vise vores ansigt. Men når vi føler at, at vi er sammen med den, der elsker os – tør vi!” ”Tænk hvis vi aldrig turde! Så havde vi jo mistet livet før døden kom..... Så var vi levende døde...”.
- **Den vi elsker, tør vi lade masken falde overfor.**
Eksempler nævnes.
- **Kirken er et godt sted at gå hen med sin umaskerede kærlighed.**
Der mødes vi mennesker af Guds kærlige blik. Gud kærlige øjne, der er blinde og som lukker sig for alle vore mindre heldige sider. Guds kærlige øjne, der ser alt – og det bedste i hver og en af os.
- **Ordene fra den Aronitiske velsignelse:** Løfte sit åsyn -> Gud ser os, ser dem sammen.
- **Talen slutter med en bøn**
Om at parret altid må erfare Guds nådige hjælp, så de kan holde maskerne nede og kærlighedens gejst oppe.

56.

Tale om udtrykket ”Min bedre halvdel”

- **Platons kærlighedsmyte**
fire-armede væsener, som halveres og bruger tiden på at lede efter den anden halvdel.
- **2. Skabelsesberetning**
Eva skabes ud af Adams ribben -> to ud af det samme -> Ikke godt for mennesket at være alene.
Jf. det engelske udtryk ”You complete me”. Livshjælper for hinanden. Ét kød + binde sig (egl. ”lime sig sammen med”) til sin hustru.
- **Guds og menneskers historie var oprindelig vævet tæt sammen.**
Det kom til en spaltning, fordi mennesket altid har haft svært ved forstå, at vi er dele af en større helhed. Vi bilder os ofte – både hvad angår forholdet til Gud og til andre mennesker – ind, at vi kan være uafhængige og selvberørende ”helheder”. Ligesom i Platons kærlighedsmyte resulterer det i længsel efter genforening.

- **En længsel efter genforening – eller man kan kalde det for tilgivelse.**
Tilgivelse kan altid kun skænkes os af noget uden for os selv. Gud elskede verden – os – så meget, at Han kom til verden. Han kom som en omvandrende tilgivelse, Jesus Kristus, som Han hed. Han kom som tilgivelse og byggede bro. Tilgivelse klinker skårene og genforener to, som oprindeligt var ét i kærlighed.
- **Slutning:** De skal hjælpe hinanden med at huske på, at de to ”bedre halvdele” har lod og del i Guds kærligheds helhed.

57.

Tale til brug ved et såkaldt ”surprise-bryllup”

- **Kærligheden som overraskende**
Deres kærlighed kom bag på dem. I begyndelsen kunne de ikke lide hinanden. Regnede ikke med at møde kærligheden i en kiosk.
- **Kærlighed og sårbarhed hænger sammen.**
Det viste Gud os, da han kom til verden. Han kunne have valgt at komme som en vældig og magtfuld konge, men i stedet kom han i skikkelse af et lille nyfødt barn. Det skrøbeligste, mest sårbare og udleverede af alt. Det kom bag på alle. Det var overraskende.
- **Jesus Kristus, Guds lyslevende kærlighed på jord, blev ved med at overraske.**
Han gjorde og sagde ikke det, der blev forventet, men blev ved med at overraske ved at være kærlig, ligefrem og storsindet – i stedet for nøjeregnende, uærlig eller smålig, som vi mennesker kan være det. Eksempler fra NT nævnes.
- **Guds gave til parret, dvs. deres kærlighed til hinanden, er samtidig en ”opgave”.**
Opgaven er at skønne på det, de har fået. Opgaven er at forsøge at blive ved med at være åbne, ærlige og ligefremme over for hinanden.
Og kniber det med kræfterne pga. xx – så husk på, at det hele ikke afhænger af dem. Gud er hos dem – med sin styrke, hjælp og overraskende kærlighed! Kort sagt med sin velsignelse!

58.

Brylluppet i Kana (Johs. 2, 1-12). Tale til par, som havde forandret sig meget

- **Indledning:** beretningen om Brylluppet i Kana genfortælles.
- **Kærlighedens forandrende kraft.** Jf. Vand til vin. De er blevet sig selv – som dem, de hver især er nu – ved at være sammen. Ved at elske hinanden. Deres egne eksempler på, hvordan de har ændret sig, berøres.
- **Kærligheden forandrer os mennesker.**
Kærligheden har en forvandlende kraft. Den gør noget ved os. Vi udvikler os, når vi indvikler os – i hinanden!

- **I dag hører de, at Gud vil gæste – ikke bare deres bryllup – men hele deres ægteskab.** Gud er god at have med som gæst. Han kan skabe vand til vin. Han kan forvandle det forhold, der er løbet tør for glæde – så kærligheden og glæden fornyes.
- **Til sidst:** Takke Gud for, at Han har givet dem kærlighedens forvandlende kraft gennem x antal år. Må løftet om, at de er elskede af Gud, og at Han altid vil være med som gæst i deres ægteskab, sprede fest og glæde i deres forhold til hinanden.

59.

Helbredelse af manden med den visne hånd. Mark. 3, 1-6 (genfortælles kort)

- Jesus ved, at det, han gør, vil være til anstød for folket. En lov forbyder ham at helbrede: det er sabbat. Til folkets forargelse og vores overraskelse bryder Jesus loven for at være næste for den syge mand.
- Vi må huske, at kærligheden altid skal være stærkere end vore love og moral. Når kærligheden er stærkest, kan den gå gennem ild og vand. Med det kærlige hjerte skal vi blive ved med at se på den anden.

60.

Sædemanden Mark. 4, 3-9 (genfortælles kort)

- En noget usædvanlig landmand, der sår sine frø med rund hånd både på vejen, blandt sten og i den gode jord.
- En sådan mand tænker ikke på udkommet, men blot på at sæden må blive sået, hvor det er muligt. Sæden er billede på Guds kærligheds ord. Det skal spredes overalt.
- I kærlighedslivet mellem mand og kvinde er det opgaven at strø kærligheden ud og ikke tænke på, hvad man får igen.

61.

Bespisning af de fem tusind. Mark. 6. 30-44 (genfortælles kort)

- På et godt sted ude i ørkenen er der samlet alt for mange mennesker om alt for lidt mad. De har glemt alt om tid og sted, for her var en mand, som havde noget at fortælle, de ikke ville undvære.
- På det sted, hvor det var indlysende, at der ikke var mad at få, blev der overflod af mad.
- Hvor vi ikke synes, vi har mere kærlighed til hinanden, hvor livet er blevet øde og tomt, der kan underet ske. Gud kan mætte os til overflod, så vi får rigelig med kærlighed til hinanden.

62.

Den barmhjertige samaritaner. Luk 10. 25-37 (genfortælles kort)

- Der kan komme dage med problemer, der vil kræve tid og kræfter, og der vil ikke være tvivl, om at det er lettest at se til den anden side og sige nej, jeg har nok i mit. I kristendommen er der et bud: *du skal elske din næste*.
- Det gælder i parforholdet indadtil og udadtil mod dem, som de møder som par.
- At elske næsten/manden/konen er ikke blot at komme med blomster og invitere på weekendture. Det er også at vise omsorg, at tage ansvar, det er at handle til gavn for den anden, og ligeså mod dem de møder på deres vej sammen gennem livet.

63.

Om bekymringer. Luk.12. 22-31 (fortæl evt. kun om fuglene og liljerne)

- Hvordan tænke på bekymringer på en dag, hvor alt er lyst og let som på denne dag? Men bekymringer er en del af livet, og der hvor de bliver til en byrde og hvor de tynger os, der kan vi lytte til Jesu ord. ”Hvem af jer kan ved at bekymre sig lægge en dag til sit liv?”.
- Der kan komme dage, hvor bekymringer for fremtiden, for den elskede, for børn og for arbejde er ved at kvæle hverdagen.
- Da er det til stor velsignelse/glæde at høre Jesus sige:” Du skal ikke bekymre dig”. Han tager ikke problemerne bort, men han er der og deler dem med dig/er. Det gør en forskel.

64.

Om at tilgive. Luk 17, 3-4

- Du skal tilgive også syv gange om dagen. I kristendommen er der to regler at leve efter, du skal elske og tilgive.
- At leve sammen i ægteskab kræver tilgivelse, igen og igen.
- Udgangspunktet for at tilgive er, at vi selv er tilgivet.

III. Appendix

Nedenfor er en gengivelse af to af fortællingerne, der refereres til i index (afsnit I), som ikke kan søges på nettet.

Den blå Rose

Det er et gammelt eventyr fra det fjerne østen. Det handler om kejseren af Kina, som havde en eneste datter, som han holdt meget af. Hun voksede op og blev den dejligste og yndigste kvinde i hele Kina, og mange unge mænd drømte om at komme til at dele eventyret med hende..

Da det blev tiden, hvor hun måtte se at blive gift, gav hendes far hende storsindet lov til, at hun helt selv måtte udpege sin ægtemand.

Nu var prinsessen ikke bare smuk, hun var også klog, så hun valgte at lade det komme an på en prøve, hvem hun ville giftes med: Hun befalede, at hun ville gifte sig med dén, der kunne bringe hende en blå rose. Dét blev bekendtgjort i hele Kina, og nu kan det nok være, de unge mænd fik travlt med at kigge i rosenbedene. Men de kiggede forgæves, for blå roser findes som bekendt ikke...

Da nu frierdagen kom, stod der alligevel nogle friere uden for slottet. Så prinsessen satte sig i sin tronstol, og hele hoffet stod uden om, og den første frier blev lukket ind. Den første frier bragte prinsessen en rose, og den var blå. Den var skåret i safir. Kinas dygtigste kunstner havde skåret den, og hele hoffet sukkede af beundring over den smukke rose. Men selv om den var nok så kostbar, så var den jo kun af ædelsten – en ægte rose var det ikke. Så dén frier måtte gå igen.

Så kom nummer to ind. Han havde også en blå rose med, af det fineste og tyndeste kinesiske porcellain, og den var malet så livagtigt, at ingen kineser kunne gøre det bedre. Der var jubel hos hoffet; men prinsessen sagde *"Nej! den er smuk; men det er jo ikke nogen rigtig rose"* – så den frier blev også smidt på porten.

Den tredje frier kom nu ind. Han rakte stolt prinsessen en rigtig rose – og den var blå! Hele hoffet holdt vejret, mens prinsessen nøje undersøgte rosen. Hun måtte jo indrømme, at det så ud, som om opgaven var løst – men det passede hende ligesom ikke rigtigt; hun var ikke rigtig glad ved det; måske var frieren lidt for sikker på sin egen succes. Pludselig faldt der så en dråbe saft fra stængelen, og dråben var blå som blæk. Rosen var farvet med blæk, som den havde suget op med sit vand. Det var altså en rigtig rose; men farven var snyd – og kærligheden ligesådan. Så kan det ellers nok være, prinsessen talte med store bogstaver (som prinsesser jo gør) – og ud røg den tredje frier også.

Hvad så – i et eventyr plejer der netop at være tre friere – men her var der heldigvis også en fjerde. Han var sådan en rolig og beskeden ung mand. Han gik stille; men tappert ind i den store sal. Der stoppede han op et øjeblik, som om han var blændet af al den pragt og herlighed – eller måske var det af prinsessens skønhed..? Men så tog han virkelig mod til sig og gik frem for prinsessen og knælede ned foran hende og gav hende: en hvid rose!

Hele hoffet mumlede forarget; men prinsessen tog rosen – og hun så længe på den – og hun så *læænge* på den unge mand, som roligt (eller trodsigt) så hende i øjnene igen. Så rejste hun sig op og proklamerede (som prinsesser jo gør) *"Ja, det er den blå rose, jeg ønskede mig. Ham vil jeg giftes med!"*

Hoffet protesterede og sagde: *"Jamen, rosen er da hvid!"* "Nej," sagde prinsessen, *"Rosen er blå, det er bare jer, der er farveblinde!"*

Og så giftede hun sig med manden, og de levede lykkeligt til deres dages ende.

Slaven Bark

Forfatteren Saint-Exupéry fortæller et sted om slaven Bark. Bark havde tjent den samme herre og hans familie igennem hele sit liv, og en dag blev han frigivet og fik lov at gå sine egne veje. Bark gik nu omkring i Agadir og tænkte på at bruge sin frihed. Men han gik så underligt ensom omkring. Alle var venlige imod ham, men ingen kendte ham. Førhen var han sin herres slave – nu var han ingen. Bark gik ned til det store hav; men heller ikke i den store natur følte han, at han havde en plads. Bark følte det som om, at når han gik i sandet, efterlod han ingen fodspor – som om han på sin nye vej i friheden ikke satte sig noget spor...

Efter mange dages ensom vandren rundt i byen og ved havet gjorde Bark noget drastisk. Han gik til markedet og købte ind. Han brugte alle sine frigivelses-penge på at købe små gaver – tøfler og sjaler og trommer og glasperler – og så gik han ud i byen og forærede alle gaverne til byens børn.

Herefter gik Bark rank og fri omkring i byen – alle byens børn kendte ham nu, og han kendte dem – det var jo den dreng, han havde givet et par tøfler, og der var den pige, han havde givet et par glasperler. Igennem gaverne var der knyttet bånd imellem dem, og Bark følte sig igen bundet til andre mennesker. Nu gik Bark igen med tyngde i sine skridt. Han satte sig spor igen.

Ved at give noget af sig selv blev Bark bundet til andre mennesker og blev et frit menneske.

IV. Kort litteraturliste

- Adskillige legender og sagn, anvendt i synopserne, kan søges via søgemaskiner, f. eks. google.
- Ulla Morre Bidstrup m.fl.: Gud, vi skal giftes, Aros Forlag, 2009.
- Sissel-Jo Gazan og Sig Meincke: Sig Ja! Hvad præster ved om kærlighed, Pretty Ink 2005.
- Eberhard Harbsmeier m.fl.: For festens skyld, Anis 2002. 2.udg., rummer et afsnit om "Ægteskabet og vielsestalen".
- Den Liturgiske Kommission: Dåb og brudevielse (betænkning nr. 973 - (1983) rummer bl.a. liturghistorie. Den kan downloades ved www.bibliotek.dk
- Mogens Lindhardt m.fl. Vielsen: taler, teologi, ideer, Anis Forlag, 2002
- Martin Luther: Ein Traubüchlein für die einfältigen Pfarrherrn (1529) er et lejlighedsskrift fra Luthers hånd, der viser hans pragmatiske tilgang til vielse i den evangeliske kirke.